

кара търкалца-та. Но азъ знаѣхъ, че никой не навива Еленкѣ.

М. Турни, Иванчо, дѣснѣ-тѣ си рѣкѣ на дѣсно-то си ухо.

И. Турнахъ ѣхъ.

М. Сега турни дѣснѣ-тѣ си рѣкѣ на лѣво-то си ухо.

И. Турнахъ ѣхъ; но защо мя карашъ да ѣхъ турнѣ?

М. Почакай малко, азъ ще ти кажъ. Турни сега лѣвѣ-тѣ си рѣкѣ на лѣво-то си ухо.

И. Турнахъ ѣхъ.

М. Турни пакъ лѣвѣ-тѣ си рѣкѣ на дѣсно-то си ухо.

И. Турнахъ ѣхъ: колко скоро ся движи, мамо!

М. Кой подига рѣкѣ-тѣ ти да ся мѣсти така скоро?

И. Тя сама ся подига.

М. Можеше ли Петрова-та рѣка да отиде на ухо-то му, като умрѣ?

И. Не можеше.

М. Защо?

И. Защото рѣка-та му бѣше мъртва, и изсѣхнала, и не можеше да шава, а моя-та ѣ жива, и лесно ся превива, и ѣхъ подигамъ на къдѣто искамъ.

М. А защо не шава сега рѣка-та ти?

И. Защото азъ не щѣ сега да ѣхъ дигамъ.

М. Ако искаше ты да иде дѣсна-та ти рѣка на носѣ-тѣ ти, можеше ли да иде?